

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola XIX

V srdci jedné z nejnižnějších provincií Francie a na úzkém hřebeni, Vysoké trávy se rozestoupily a nabídly zajíci, který vyskočil na měsíčně zalitou mýtinu. Ostražitě zvíře si s nastraženými ušima a šubajícím se čumákem prohlédlo otevřený pahorek; a jak se plížilo vpřed, náhle ztuhl jako kámen, hlavu nakloněnou na stranu a jediné, skelné černé oko upřené k nebi. Zkamenělé zvíře zíralo na něco, co mohlo připomínat jediná letící tečka - vznášející se silueta, vznášející se proti hvězdám. Králík seděl nehybně pod svým domnělým dravým ptákem.

Přesto se vysoko letící objekt jen málo podobal žádnému ptákovi, kromě roztažených křídel; a cvičené oko by jeho tvaru správně rozpoznalo létajícího člověka. Vylekaný zajíc se náhle otočil a vtrhl do dlouhých stínů, odkud se vynořil. A ve zdánlivém bezpečí houští a hlubokých stínů přízračná nazelenalá ruka rozhrnula křoví a chytila zmítajícího se zajíce do pastí. Kosti praskaly a nad travnatým pahorkem se rozhostilo nové ticho .

Lazarus se vznášel vysoko nad hřebenem a vznášel se proti hvězdné obloze a hnál se vpřed. Vítr sténal rytmickým máváním jeho křídel. Letěl směrem k

nejjižnější pobřeží Francie a z Lazarova vznešeného vyhlídkového místa viděl, jak se z obloukového horizontu vynořuje měsíčním světlem zalitá krajina jako vznešený svitek, který pomalu odhaluje každou stránku Stvoření. Po jeho levici zářila řada nízkých kopců ve zlatých odstínech a ostře definovala východní okraj Země. Po jeho pravici, pod sirnatým srpkem měsíce, se zvedající se terén mísil s nejasným západním horizontem, který jako by zkapařoval jako rtuť a splýval s mlhovou oblohou.

Lazarus už dávno opustil klikatý tok řeky Rhône a nyní letěl přímo na jih nad roztroušenou krajinou holých kopců a rozbitých lesů. Pod ním se klikaté potoky prořezávaly celým terénem a dohromady mohly připomínat černé, bludné jizvy po dýkách, které hyzdily tvář země. V zorném poli se objevovaly shluky drobných staveb – budovy s doškovými střechami tyčící se podél břehů řeky, což dohromady naznačovalo přítomnost malebných rybářských vesnic. Mezi nimi se venkovské silnice podobaly žílám hlíny, které se rozptylovaly a mizely ve stinných lesích a údolích v podhůří.

Na rozdíl od klikatých cest a potoků pod ním, které se v nerovném terénu zdály být znevýhodněné, si Lazarus razil promyšlenou cestu a vzdoroval neustálému bočnímu větru a proudění vzduchu. Vyrázil si cestu, rovnou a úzkou, přesně na jih. Sotva si však všiml vlnícího se moře země pod sebou. V neměnném sténání větru a pod stálým máváním křídel se Lazarus mohl dívat, jako by letěl poslepu, protože většina jeho pozornosti se upírala dovnitř – jeho pozornost byla naladěna na znepokojenou mysl.

Snad jen andělé dokázali sehnat takový zázrak nebo metodu, jak by srdce tak těžké jako to jeho mohlo zůstat ve vzduchu, dokonce i oblétnout hvězdy a nevrhnout se k zemi pod tíhou svého roztržitého stavu. Lazarova mysl se točila vzpomínkami na minulé dny. A s každou jeho dokonalou vzpomínkou na ně se zdálo, že se vzpomínky hromadí dohromady jako hromada kamení, která se zvětšuje do hory a pohřbívá každou stopu toho, kým si čistě pamatoval, že je. Bez uklidňujících omezení katakomb; bez svých tunelových prací; bez Ivana a Odina, kteří by ho utěšovali; dokonce i bez Clodiouse a Grevilla, kteří by ho kárali – bez své znepokojivé masky, Lazarus plakal. Už nemohl popírat tu znepokojivou část sebe sama, která byla kdysi jen kňouravým šepotem skrytým v nejhlubších zákoutích jeho srdce, když se konečně rozpoutala a silně se mu rozpoutala hrud. Už to nebyla trápící bolest, ale možná bdění. a křik vědomí, který si vynucoval jeho pozornost. Vskutku, otravný šepot se zvětšil v mučivé kvílení a zcela se odhalil jako potvrzení, že ta nejcennější část Lazara skutečně zahynula onoho hrozného večera, když byl nucen opustit opatství. A ačkoli hlas v jeho srdci patřil jen jemu;

vychováván rouhačským a vražedným rybářem; chamtivými spornými lordy D'Alcicourtem a Hugonem; chladným a odporným kapitánem Bournem; a především jeho naprosto bezbožnou matkou, která byla vším jimi a ještě víc. A Lazarovi se zdálo, že hořké vzpomínky na ně pohlcují každou jeho dokonalou a hřejivou vzpomínku – každý jeho radostný a naivní sen o dřívějším a dokonalém světě, který zažil před svým vyhnáním z uklidňujícího lůna svých bývalých katakomb .

Přestože zármutek někdy může vzdát Ducha, rozum vždycky často získá zpět to, co uvnitř ztratil. Lazar zavřel znepokojené srdce a otevřel svou mysl smysluplnějším úvahám a výpočtům: letěl – nad jižní Francií – na cestě do Itálie. A to, co kdysi naivně považoval za nedosažitelný cíl: letět někam a přivést mnicha; to byl ve skutečnosti docela rozumný výkon, protože právě to teď dělal . Uvažoval o tom, co by se mohlo stát bezprostředně poté, co se s mnichem Salvatinem vrátí do opatství. Bohužel, protože kapitán odhalil své pravé já jakožto grotesku skrytou v rouchu panošů, byl si dobře vědom toho, že jeho život se bude ubírat jiným směrem, než si dříve představoval. Z tohoto jediného zvratu událostí s dobrým důvodem usoudil, že ho opatští mniši nemohou přijmout do svého svatého stáda jako mnicha. Byl přesvědčen, že mu už nedovolí žít a sloužit v jejich stádu jako muž v rytířském rouchu. Byl si jistý, že už nikdy...

uctívat ho jako Lazara, důvěryhodného panoše opatství z katakomb, ale znevažovat ho jako ošklivou a bezbožnou okřídlenou bestii. Nepochybně věděl, že své místo nenajde v modlitbě, ve svatyni, ale na jejím vrcholu, v kameni. Přesto přepočítal své možnosti, jen aby dospěl ke stejnému neochvějnému výsledku: zůstat neochvějný ve svém slibu a přivést mnicha. „A kdyby z toho snad mohl vzejít nějaký zbytek dobra,“ usoudil , „možná by se mniši z opatství podívali za jeho odlišnosti a rozhodli, že je spíše člověk než zvíře.“

Lazarovi se nicméně zdálo nepravděpodobné, že by jakákoli míra ohleduplnosti změnila okamžik k lepšímu. Čas se obracel po zvlněné zemi a s tíhou otevřeného Kamenného brány spočívající přímo na ramenou Lazar pokračoval vpřed nad jižní Francií. Pot jeho křidel se třpytil v měsíčním světle a; jako

Noc se táhla a on se držel svého kurzu a rychlosti, i když se blížil k zemi. Jako obrovský netopýr se proháněl nad korunami stromů a mával křídly, vířil jejich listy . Letěl dál a přizpůsoboval si tempo křidel dechu – tlak a vztlak, dovnitř a ven. Čas se znovu obrátil, když se vedle něj shromáždilo hejno racků. Další odpočívající rackové se vyřítili k nebi, aby ho pronásledovali. Ptáci se shromáždili do rostoucího roje a nakonec jich stovky vytvořily obrovské hejno, které téměř pohltilo Lazara.

Šplhal výš, aby jim unikl, ale oni ho následovali. Vrtěl se dolů, nakláněl se doleva, převaloval se doprava. Přesto reagovali přesně stejnými vzdušnými manévry. Vyrovnal se a hledal horizont, ale našel jen bílou stěnu vířících ocasních per. A pod ním se tvář země topil v moři vířících bílých křídel.

Lazar po nich máchl a křičel: „Okamžitě pryč!“ Křičeli na něj, jako by jeho drzý rozkaz vyzýval k masovým protestům.

„Uhněte stranou!“ křičel. Zakrákali a sbíhali se dál, dusili ho jako stovka kuřat lpících na rackovi.

„Nevidím!“

Hejno odpovědělo pouze štěbetáním.

„Nejsem pták!“

Rackové si stěžovali jako jeden muž.

„Nejsem!“

Ozvala se sprška ostrých odpovědí.

Lazar si odfrkl a odevzdal se jim, uvědomujíc si, že ačkoliv letěl

Poslepu mezi nimi si stále razil cestu vpřed. Navíc se mu zdálo, že hejno projevuje bystrý smysl pro prostor, protože žádný z nich nebránil mávání křídel toho druhého, ani jeho vlastním. Přesto v nich bylo ještě něco víc, protože Lazara přitahovaly jejich zářící, tmavé oči. Na povrchu se zdálo, že sdílejí stejnou divokou intenzitu. Hlouběji do nich hleděl – ještě hlouběji, než se kdysi díval do očí psů z Mountain Mouth, a nenašel – absolutně nic. A

Možná to byla prázdnota v nich, která Lazara přiměla k smíchu. Nic netušící rackové si s jeho smíchem pospevovali.

Lazar se zasmál a oni se s ním zasmáli. A čím hlasitěji se smál, tím hlučněji odpovídali, až nakonec Lazara propadl křečím a slzám. Vskutku, znal zárodek své veselosti a otevřeně se s ní bavil. Zjevné pohledy racků

byly stejně široké a prázdné jako pohledy netopýrů z Mountain Mouth – měly stejný zářivý pohled jako krysa, kterou mnich Clodious pronásledoval katakombami opatství – a možná zrcadlily stejný zářivý pohled jako samotný mnich, když si Lazarus vylil prádelník na sandály. Jejich pohledy, zároveň vzpomínané i skutečné, byly zároveň...

Zdálo se, že Lazarovi vnukly současné, ale protichůdné stavy determinismu a zapomenutí. Kdyby zpočátku nenašel zárodek humoru v jejich širokých, chladných pohledech, mohl by se ocitnout zaskočený tím, že letí mezi takovým hejnem prázdných, planoucích očí. Nicméně, jak se hnala vpřed, zahájil důvěrný dialog se svým doprovodným stádem a vyprávěl mu tajemství, která rackové nemohli opakovat ani pochopit.

sdílel s ptáky pravdy, které přiznal jen netopýrům z Mountain Mouth. Vskutku, byli docela zvědaví a vnímaví k Lazarovi – všichni se o něj intenzivně zajímali. s jeho neustálou řečí. A občas propukli ve společné kňučení, krákání, nebo vrkat, aby se vyjádřil společný názor nebo rozpor.

Nakonec se však zdálo, že rackové jeho společnost přestali být spokojeni a stočili se pryč. Hejno prořídlo a světlo noční oblohy ozářilo mávající křídla. Stále více jich odpadávalo a v houfech se rozlévalo, aby odhalilo zvlněnou zem pod Lazarovým nohama. Zbývající hejno se náhle rozletělo a nechalo Lazara letět samotného. A když už zeď racků před ním zmizela, jeho oči narazily na nečekaný a naprosto odlišný jižní horizont, než jaký si naposledy pamatoval; jeho nový tvar spatřil jako panoramatickou hororovou krajinu. Zaklonil se, zamával křídly a náhle se zastavil, aby se vznášel na místě. Kráčel vzduchem a cítil se nepřírozeně těžký. Bylo to, jako by mu z žil vyprchala krev – jako by jeho kosti nabraly kamennou gravitaci. A v tom znepokojivém okamžiku, zatímco si Lazar myslel, že plně zažívá přitažlivost země, vstřelil obrovskou zdánlivě nevysvětlitelné podívané před sebou; Celý tvář Země se zdála být podrobena obrovské tabuli černého skla, která téměř spláchla svět do zapomnění. Byla to úžasná podívaná na zdánlivou a nekonečnou prázdnotu, jakou mohl znát jen Noe.

Z překrývající se vzpomínek na mapy opatství a naměřenou vzdálenost, kterou uletěl, Lazarus věděl, že už dorazil k Leónskému zálivu; nikdy si však nepředstavoval, že by jeho tělo bylo tak mohutné a rozlehlé jako lev oceánu, jak se mu teď zdálo. Vybavily se mu nové obavy. Zahrnul ramena a vrhl se do spirály, následujíc své opeřené přátele zpět k linii pobřežních skal, které oddělovaly pevninu a moře. Usadil se na široké, omšelé kamenné desce a zasvítit mezi ptáky uvízlé na zemi. Rackové si stěžovali a tloukli křídly. Klovli mu do bot, možná v domnění, že přišel ukrást na břehu vyhozenou mrtvolu ryby s propadlýma očima, kterou hlídali. Lazarus si dřep a unavenýma rukama si dal paže přes kolena. Kapky potu se mu srážely po hlavě a skláněly se dozadu ve větru z vnitrozemí. S křídly volně roztaženými za sebou těžce dýchal, aby připomínal přehřátého ptáka. Tam, na nízké kamenné plošině, se vzpamatoval. Sledoval, jak se mezi skalami vlní vlny přílivu a odlivu, které ho zasypávaly brakickou mlhou. Prohlížel si okraj vody, kde se nad každou novou vlnou zvedala a klesala vrstva oceánské pěny. Nedaleko se na kusu naplaveného dřeva, které se spěšně pohupovalo mezi úzkým prostorem balvanů, vznášela část krabího krunýře. Na balvanech se v proudech vody valily husté nitě řas. Vedle Lazara si rackové konečně uvědomili, že se perou o rybí mrtvolu. A když mu chladný vánek od zálivu vysušil vlhká křídla, Lazar zavřel oči a

vypálené do věčné vzpomínky, nově prožité zvuky a vůně
oceán.

V něm kdysi vřelé obavy přerostly v otravný hlas protestu, který vířil v laci s černými vodami u jeho bot. Znovu si prohlédl mapy opatství a vzpomněl si, že na své plánované cestě za mnichem se měl vydat na večerní plavbu přes Leónský záliv a dorazit na ostrov Korsika, kde by se opět měl schovat před denním světlem. A zpočátku se mu tento výkon zdál docela dosažitelný, protože věděl, že tu vzdálenost zvládne uletět. Nicméně pohled na moře z výšky tak velké, jako z ptačí perspektivy, odkud byl svědkem jeho velkolepého a neuvěřitelně obludného vzhledu, že pohltil každý pozemský detail na zdánlivě snadnou vzdálenost do nekonečna, činil tento výkon spíše nemyslitelným než dosažitelným. Otravný hlas si ve skutečnosti stěžoval z dobrého důvodu, protože Lazarovi nyní odhalil znepokojivou představu, že jeho překročení oceánu nebyl jen letový výkon, na který se tak silně spoléhal, aby přežil. Koneckonců, hlas věděl, že Lazar dokáže létat celou noc; ale neuměl plavat, ani na okamžik.

Lazarus se zhoupł dopředu, poklekl a klesl na paty. Zahleděl se přes vlny a prozkoumal temný oceánský horizont, který jako by splýval s matnou oblohou. Rozlehlá černá mořská krajina vypadala jako bezedná a nekonečná propast a Lazarus uvažoval, že ani mraky by možná nebyly schopny překonat tak obrovskou prázdnotu. Obrátil svou pozornost k jihozápadní obloze, kde v dálce mihotaly blesky. Pak si povzdechl a vstal, když se s racky pochmurně loučil. Rozvinul svůj...
křídla, vznesl se k nebi, jednou zakroužil a zamířil na východ, otočil se zády k západu měsíc.

Po zbytek večera a až do časného rána Lazar sledoval jižní pobřeží Francie. S mapami opatství pevně vrytými do paměti mu sloužily jako vodítko k východnímu přístavnímu městu Marseille. Držel se moře po pravici a pevniny po levici, i když se zdálo, že ho stálý jižní boční vítr chce vytlačit ven. k zlověstnému oceánu. A Lazarovi se oceán stále více jevil jako pekelná propast – obrovská černá díra, která hladověla – která se mu posmívala a vyzývala ho, aby ji překročil. V Boční vítr zeslábl a utichl dříve, než se do vnitrozemí přiřítit brakický vánek, který mu čelil. Bojující větry si však už vybraly svou daň na jeho křídlech a Lazarus obrátil svou pozornost k zemi, kde by mohl najít vhodný úkryt před prvními paprsky dne.

Stále daleko od Marseille se Lazarus dostal do malebné přístavní vesnice a obkroužil ji.

postupně se rozšiřoval přes doškové střechy, až na odlehlejších východním okraji města narazil na zdánlivé ruiny bývalé katedrály, tyčící se na vrcholu širokého a skalnatého kopce. Při bližším zkoumání uviděl vše, co zbylo z vysoké stavby bez střechy, se spálenými a částečně zřícenými zdmi, které obklopovaly odkrytou kamennou podlahu. Zjistil však, že za zdánlivě mrtvým místem uctívání bylo víc. Uvnitř rozpadajícího se opevnění stála na části kamenné podlahy malebná stavba, podobná nově postavenému kostelu. Novější kostel byl kompletně dřevěný, až na jednu vnější kamennou stěnu, kterou sdílel se starobyrou katedrálou. Celkově by zdánlivá dřevěná skvrna mohla symbolicky připomínat jarní semínko uvězněné v lůně zimou zasaženého květu. A kromě psa s kostmi, který kulhal rozlehlým hřbitovem, jenž zabíral východní stranu širokého kopce, Lazarus zjistil, že bezprostřední okolí ruin je téměř mrtvé.

Usadil se v rozbitých zdech ruin a boty tiše opřel o dlažební kameny porostlé plevelem. Lazar sebou trhl, opatrně složil opotřebovaná křídla a vklouzl do temnějších stínů. Sotva se přiblížil k primitivnímu kostelu, když uviděl jeho vysoká a úzká okna a uvědomil si, že budova je pro úkryt, který hledal, naprosto nedostatečná. Lazar se otočil a prošel mezerou ve staré zdi.

Pak, venku z ruin, šel podél zdi, procházel mezi spadajícími kameny a vysokým plevelem, až zahrnul za její vnější roh a našel, uhnízděný v plevelu a porostlý popínavou rostlinou, velký a úzký skladovací kontejner. Vyšší zadní strana Přístavní krabice stála těsně u starobylé chrámové zdi. Její spodní přední strana směřovala k ustupujícímu kopci přeplněných a zchátralých náhrobků. Lazarus odklízěl plevel, zvedl omšelé víko krabice a nahlédl dovnitř. Kromě několika zlomených rukojetí náradí, několika shnilých konopných pytlů a roztroušených chomáčů zaschlého bláta se vnitřek zdál dostatečně prostorný pro jeho plánovaný krátký pobyt. Vklouzl do krabice, zavřel víko, Přemísťoval si věci a zavřel oči před přicházejícím úsvitem nového dne. A čas se vrátil do jeho světa snů.

Krabice byla skutečně pevně zkonstruována, s pevnými stěnami a rovným víkem, které chránilo Lazara před oslnivým denním světlem. Nicméně, protože štěstí si často vyžádá cenu za prokázané služby, mohla snadno posloužit právě ta krabice, která Lazara udržela naživu, jako jeho rakev. Kdyby byla následující den obloha bez mraků, jistě by zahynul. Ranní slunce páliło krabici a probudilo Lazara k zamyšlení nad svým bezprostředním osud. Zmítal se v dusném koši a snažil se nadechnout zatuchlý a horký vzduch uvnitř. A ve své nevyhnutelné situaci měl dostatek času přemýšlet o velmi vážná chyba: Uložil se k odpočinku do dřevěné bedny, která byla obrácena přímo na východ. Přesto Slunce vystoupilo na nebesa jako zuřivý bůh ohně a hledalo pod sebou všechno

aby to mohlo pohltnit a zmizet.

V poledne Lazar trpěl mukami, které se nejlépe vyskytovaly mezi záchvaty nevolnosti a děsivým sebeuvědoměním. V uších mu opakovaně zněly vzpomínky na rybářovy výkřiky: „LAZARE, OTEVŘI DVEŘE! PRO BOHA!“

Propadal a ztrácel vědomí, mysl měl rozdělenou, tělo zmítané. Jako kyvadlo mučení ta hrůzostrašná událost přetrvávala – sem a tam, sem a tam.

Jako hodinky, s každou jeho mentální spirálou do zapomnění, ho jeho tělo znovu probouzelo k ještě větším bolestem. A v těch nejtrýznivějších okamžicích vědomí, kdy bolest mohla vzrůst až k zesměšnění křehkosti jeho vlastní smrtelnosti, mohl Lazarus jen třesoucíma se rukama svírat otcův modlitební kříž a prosit o další bezvědomí. Přesto na něj nepadlo žádné slitování – nic, kromě pokračujícího pálení nemilosrdné slunce.

Lazar cítil, jak se blíží smrti, ještě než slunce začalo klesat na západ. Dlouhé stíny ruin katedrál se konečně vplížily nad popelnici. Pálící vzduch v krabici se rozplynul, když soumrak zbarvil mraky do načervenalých odstínů; a Lazar se probral ze svých závrtných snů, až když se na oblohu snesl nejhlubší soumrak. Chladná záře milionu hvězd a záblesk měsíce uklidňovaly krajinu. Lazar ležel a lapal po dechu na promočených pytlicích z juty. Točila se mu hlava od zvonivého zvuku, který se nyní zdál být propleten s nezřetelnými hlasy. Nakonec zvonění v uších utichlo, i když hlasy přetrvávaly, a když se Delirium a Realita v jeho mysli konečně oddělily, rozeznal hlasy jako patřící k pozoruhodně vášnivému rozhovoru. Otočil se na bok, zvedl ruku, vsunul prsty mezi víko a rám popelnice; a s pootevřeným víkem ho zalila vlna chladného vzduchu. Ležel bez hnutí s nastraženým uchem, aby slyšel více z probíhající výměny. Hlasy k němu jako by doléhaly z dálky, možná vycházely zdola širokého kopce a hluboko z hřbitova. A na té řeči – jakkoli nejasné nebo nesouvisející – bylo něco zvláštního, co ho hluboce znepokojovalo.

Pozorně naslouchal, zatímco mužný hlas hlasitě prosil: „Slyšte mě! Ještě chvíli, prosím vás!“ Následovala dlouhá pauza.

„Ještě chvíli máš. Pospěš si, loučení.“ Nepřirozená odpověď, podobná hlasu Lucifaela, promluvila synchronizovanými hlasy mnoha žen najednou.

Přesto se tento nadpozemský hlas zdál zřetelně odlišný – možná jemnější a kultivovanější, ale zároveň přísnější a správný – když dozníval v obrácených ozvěnách.

Lazarus se napjal; jeho dech se zrychlil. Kdyby ta pronikavá odpověď nebyla tak hluboká a protkaná mužskými hlasy, mohla vyjít od Lucifaela,

sebe. Ale ta slova nebyla její; jen jako její. Lazar zvedl víko ještě výš a nahlédl do měsíčně ozářeného hřbitova.

„Sám, pokud mohu?“ zeptal se prosebný hlas.
Na to andělský hlas odpověděl: „Neotálejte příliš dlouho.“

Záblesky světla osvětlovaly šustící listí a plevel. V umírajícím poryvu větru se nad hřbitovem usadila nová tma a ticho.

Lazarovi se rozšířily zornice. Prohledal pozemek, než vyklouzl z úložného koše. Díval se k nebi, které volalo po letu; nicméně ho přikovala k zemi ohromná zvědavost, která ho trápila: ten nepřírozený, a přesto známý hlas, podobný melodii, ale odlišný od tónu jeho matky. V tomtéž okamžiku si Lazarus vzpomněl na slova svého otce, který ho varoval, aby se držel dál od nebezpečného tunelu Benion; přesto si také uvědomil, že kdyby se neodvážil do té zakázané tunelové cesty, nedozvěděl by se o andělském písmu ani o Naramsinových svítcích. A tak by nezískal ony drahocenné znalosti o sobě, svém původu ani o svých eljských familiárech. Vskutku, nemohl se snadno odvrátit od hřbitova a jeho neznámého hlasu mnoha, když ještě více stejných neobvyklých znalostí mohlo být jen pár kroků daleko.

Pod pláštěm tmy se plížil dolů po svahu a vyhrazoval si svou přítomnost pouze těm nejtemnějším stínům. Nešlapal po křehkých větvičkách ani uvolněných kamenech, když tiše procházel neudržovanými hroby. Klidně a nenápadně se blížil k srdci pohřebiště a k stinnému háji starých dubů, kde v křoví spatřil éterickou, nazelenalou záři. Když se zpoza mělkého pahorku blížil ke stromům, zřetelně zaslechl nepřerušované mumlání téhož mužného hlasu, který kdysi prosil o pomoc ten druhý hlas mnoha lidí. Lazar jako duch stoupal po zadní straně náspu, s ušima vztyčenýma a naladěným na slavnostní hlas, který šeptal: „Kdyby celá země pominula, zůstanu s tebou,“

Má lásko. Běda, dobrý anděl teď ví, kdy a kde mě najít; a já se už nemohu ukazovat tak pravidelně jako dřív. Zmoudřel ohledně našich výročí. Přesto ti dávám své slovo, zcela a navždy, že vytrvám a zvítězím. Jelikož je mé srdce věrné, budu tě navštěvovat o to častěji, ale s novou rozvahou a rutinou, aniž bych si to uvědomil. Jsi můj dar z nebes, moje láska a jediné nebe, které chci znát.“

Lazarus rozhrnul plevel a dřepł si, když se blížil k rozpadlému pohřebnímu kameni. Nahlédl přes kameny a jeho tvář zalila nazelenalá záře, která mu zúžila zorničky.

dírky špendlíků, když zíral na zdánlivě neobvyklou podívanou. Před ním klečel zády k patě dvou označených hrobů přízračný obraz muže. Dva hroby ležely uzavřené uvnitř většího kamenného pozemku zarostlého plevelem. Tyčící se z plevele a uprostřed dvou náhrobků stál mnohem vyšší, ale užší a zdobeně vyřezávaný kamenný sloup, na kterém byly rytiny snad rodinného erbu a pod ním prominentně a přímočaře vyryté jméno: *~M EDICC I~*. Lazarus se naklonil do stínů náhrobků, když se Strašidlo zvedlo na nohy, otočilo se a prohlíželo si pozemek. Pak to Lazar všechno uviděl.

Tvář připomínala mladého a pohledného muže - možná středního věku - s vlasy po ramena a krátce zastřiženým hranatým vousem, který kopíroval hranatou čelist; Strašidlo bylo oděno elegantně, plný plášť přehozený přes originální oděv, jeho róba přes ramena volně stažená jako závěs na špičkách jeho bot s vysokými tkaničkami. Díky Lazarovu božsky vylepšenému vnímání, zatímco nahlížel do temnoty noci a stále hlouběji za její hranice, a ještě hlouběji, skrz neustále vířící eben V mlhách éterické a mystické říše strašidel a skřítků, toulavých duchů a zbloudilých duší se každá stránka Duchovy tváře jevila stejně zářivá a průsvitná jako zbytek jeho nazelenalé a zářící postavy.

Lazar vstoupil na mýtinu a zavolal na zjevení: „Zdravím vás, pane.“

Duch se částečně otočil a na okamžik ztuhl s pohledem sklopeným dolů, jako by uvažoval o nečekaném představení. Pak se otočil a pohlédl na Lazara. Průsvitný muž se dotkl jeho hrudi a zeptal se: „Oslovuješ mě?“

„Ano,“ odpověděl Lazarus s vlídným úsměvem a krátkou úklonou.

„Vidíš mě? A slyšíš mě?“ zeptal se Strašidlo nevěřičně.

Lazarus přikývl. „Můžu.“ Vykročil vpřed a zastavil se.

„Nikdy jsem neviděl takového jako ty. Co jsi za ďábla?“

Lazarův úsměv pohasl. „Nejsem ďábel - jsem létající muž. Jsem Lazarus Gogu.“

Duch si pohladil bradu a prohlížel si Lazara. „To tvrdíš.“ Pak zavrtěl hlavou s očividným nedůvěrou a dodal:

„Nicméně já z tebe nic necítím - vůbec nic.“

Lazarovi úplně ztratil úsměv. Rychle se nadechl a pokáral Ducha. „A protože vidím náhrobek přímo za tebou, jasně skrz tebe samotného, zdá se, že je tam i tebe málo.“

Mužova tvář sevřela rty a připustila tvrzení pouze slavnostním přikývnutím.

„Jsi duch; jakási duše?“ zeptal se Lazarus a pokusil se vykolejit svár.

Zjevení se objevilo s otevřenou náručí a prohlásilo: „Jak jsi již pochopil, jsem.“ Stejně náhle Duch spustil ruce a chladně ho informoval: „A pokud jsi ve spolku s peklem, mohl bys snad informovat své starší a vrchní poskoky, že tato duše je již vyzvednuta a v současné době je v čekající společnosti nebeských sluhů.“

doprovod.“

Lazar se neochvějně bránil. „Nejsem ve spolku s peklem, ani se nesnažím spiknout proti Pánu Bohu všemohoucímu.“

Duch si ho prohlédl přimhouřeným pohledem a pak se zeptal: „Takže jsi možná ve spolku s Nebem?“ Duch souhlasně přikývl. „Jestli ano, pak bys už měl vědět, že jsem si přál chvíli o samotě, abych ti vzdal poslední úctu. A přesto jsi tady. Proč mě musíš tajně pozorovat, abys nevěřil, že uteču?“ Zjevení naklonilo hlavu, když se mu na tváři objevil náhlý výraz zmatku. „A co jsi ty za zbožného služebníka – takového, jakého jsem nikdy předtím nepoznal – který se zjevuje v podobě démona a s laskavou úctou oslovuje zbloudilého ducha, přestože nejsi ani ďábel, ani anděl?“

„Jsem jen Lazar a nevidím tě,“ prohlásil Eljo. „Odpustte mi, že jsem vás vyrušil. Jen jsem si odpočíval, přímo tam,“ nabídl Lazar a ukázal nahoru na kopec směrem... trosky katedrály, zatímco pokračoval ve své zpovědi, „když jsem zaslechl hlas – hlas mnoha mužů, kteří hovořili jako jeden celek. Pak jsem mezi náhrobky spatřil záři a následoval tvůj hlas. Nemyslel jsem tím nic zlého.“

Na Duchově tváři se objevil nový výraz pochybností. „Odpočíval jsi, že? Na pohřebišti? Mezi mrtvými?“ Strašidlo si založil ruce na prsou, přikývl a zeptal se dál. „A proč jste přišel odpočívat zrovna na tomto hřbitově?“

„Našel jsem to jen tak mimochodem. Byl jsem unavený. Cestuji do Itálie.“

Zjevení, nepřesvědčené, odpovědělo: „A já jsem povolán k cestě do nebe. Nebyl bych tak strašně vyděšený, kdybych zjistil, že můj nedůvěřivý doprovod nade mnou – a s vámi – právě teď bdí, pro případ, že bych se pokusil uprchnout nebo se stát zajatcem pekla. Co na to říkáte?“ Duch se k němu otočil zády a tváří v tvář hrobu, celý zatímco se díval přes rameno, jako by očekával odpověď.

Lazar se však otočil a chystal se odejít s posledními slovy: „Měl bych vám popřát štěstí; nicméně vzhledem k takovému božskému požehnání, které vám bylo uděleno, s vaším povoláním...“ do nebe, nemohu ti nabídnout větší požehnání. Jsem rád, že jsem tě poznal, i kdyby jen

krátce. Odpusťte mi a dobrý večer, pane.“

Lazar vstoupil do tmy a rázně zamířil k náspu, když Duch zařval: „Udělené požehnání?“

Zastavil se, otočil se a zeptal se Ducha: „Nerad jdeš dál?“

„To vskutku ne!“ zvolal duch. Zafuněl a zabručel. „To je ale hrozná věc.“

Lazar se stáhl z plevele a vyhnul se hrobu. Vrátil se, nyní zmatený, a zeptal se Strašidla : „Jak může být Nebe tak hrozné?“

Duch letmo pohlédl na hrob, než se s tváří zjevně zmítanou emocemi přiblížil k Lazarovi. Zastavil se před Lazarem a pátral v jeho očích. „Protože mně bylo dopřáno nebe, a mé drahé Sofii ne.“ Duch zavrtěl hlavou. „Více než dva...“

Sto let jsem bojoval s vůlí a schopnostmi andělů, abych zůstal – abych se toulal světem jako ztracená duše, aby poslední vzpomínky na mou ženu zůstaly živé – ve mně. Nemám v úmyslu odejít s tímto andělem. Přišel jsem jen ještě jednou vzdát úctu své drahé Sofii – to je...

den jejího narození. Anděl ví, že mě tu má každý rok najít, a čeká na můj náboženský návrat. A každý rok znovu prožíváme totéž setkání: Přijdu, ona mě chytí, já vzdám úctu, zatímco anděl čeká, a pak znovu uteču. Věřím, že to může být spíše ze soucitu než z hlouposti, že mě nikdy nepronásledovala; i když by mohla, jednoho dne – nebo i teď – znovu zmizet, a to okamžitě.“ Prázdný muž se odvrátil a zíral

skrz stromy, směrem k ruinám katedrály, kde věděl, že je čekající anděl.

Lazar sledoval Duchův pohled. Pak pronesl: „Je mi líto, že to slyším.“ Stáli mlčky a zírali na pozůstatky chrámu.

Duch se na něj ohlédl a povzdechl si. „To já tě musím prosit o odpuštění. Nesprávně jsem...“

„Podezíral jsem tě, že jsi nositelem zlé vůle; a nemám kde tě zatěžovat svými strastmi.“ Duch se rychle nadechl, přikývl a nasadil zdvořilý úsměv. Natáhl zvučující ruku k náhrobku a řekl: „Dovolte mi představit svou paní Sofii a sebe – zde odpočíváme.“

Duch se upřeně podíval na Lazara a pak se stroze uklonil na úvodní slovo. „Jsem zesnulý lord Gregorie Medici, dříve z Florencie. Je mi potěšením vás poznat, Lazare Gogu.“

Lazar se usmál a oplatil mu úklonu. „Vaše Milosti, ta čest je jistě moje.“

„Tak co vás vede do Itálie, mladý pane?“ Duch Medicejských si načechal plášť a naklonil se, aby si prohlédl Lazarova zastrčená křídla.

Lazar opatrně odpověděl: „Musím najít nějakého muže a doprovodit ho zpět do Francie.“

„Smím-li se zeptat, za jakým účelem?“

Lazar se odvrátil. „Nesmím o tom mluvit; odpustte mi.“

Medicci si založil ruce. Lokty roztáhly plášť, který se mu přehozoval přes hlavu. Naklonil se dopředu, ušklíbl se a tiše se zeptal: „Je nějaké tajemství tak závažné, že se neodvažuje zašeptat?“ i mrtvým?“

Lazar ho prohlédl, pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. „Možná ne.“ Prozradil své poslání. „Brána byla otevřena. Hledám mnicha v Itálii, který ji dokáže zavřít.“

Medicci zmateně zvedl bradu a zeptal se: „Gatestone?“

Lazar se trápil s vhodným vysvětlením. „Je to jakási pečeť – brána do – no, do pekla.“

Medicci rozšířil oči. Spěšně prohlédl pohřebiště, možná hledal dobrého anděla, který čekal, než se naklonil blíž k Lazarovi a zuřivě zašeptal: „Znovu – brána?“

Lazar přikývl. Jeho oči také přelétly po pozemku, jako by upřeně hledaly jakékoli nenápadné znamení o své Matce nebo nestvůře. Pak začal šeptem rozvíjet: „Tohle jsou nyní pootevřené dveře do pekla. Přisahal jsem, že najdu mnicha a napravím tuto křivdu. Mé slovo je posvátný slib a já věrně splním tuto poslední žádost, dokud budu moci; protože mi moje víra velí nechat se naplnit – svatý slib, který jsem dal a dodržel.“

Medicejský vyskočil vpřed a chytil Lazara za ramena. „Co je to za bránu? Pověz o ní!“

Lazarus se odklonil, ale Duchův ledový stisk ho stále pevně svíral. „Mohou se jím duchové proplétat?“

Lazarus si prohlížel Duchovu zaťatou pěst na košili. Pod ní mu paží proběhl mrazivý chlad, jako by mu maso a krev rychle vychladly až na kost. Připustil: „Duchové z ní unikli. Předpokládám, že by jí mohli také projít.“

Medicciho tvář zahalil náhlý zoufalý výraz. Znovu ostražitě letmo pohlédl přes rameno a pevněji ho sevřel. „Musíš mě odvést k téhle Bráně!“

„Musím najít mnicha, který je jinde,“ odpověděl Lazarus pevně a zíral na Duchovo poněkud drsné objetí. „Nejsem na cestě k Bráně, o které mluvím.“

„Tak tedy musíte – nejdříve si najdete svého mnicha v Itálii! Potom mě doprovodíte k Vrátnému kameni, ano?“

Lazar zatnul čelist. Zahleděl se na ruiny, které se tyčily nad širokým kopcem. „A co čekající anděl?“

Duch s ním zatřásl. „Může ještě chvíli počkat, jak to věrně dělá! Tady není čas! Musíme okamžitě uprchnout!“

Lazarus ztvrdil čelo a vytrhl se z naprosto chladného sevření Strašidla.

Medicci náhle odpustil ruce. „Odpust' mi, Lazare, má vášeň mě přemáhá.“ Ustoupil, uklonil se a laskavě se zeptal: „Mohu vás doprovodit na vaší cestě? Nic víc mi nebude chybět a vás zatížím ještě menším.“

Lazarus si třel paži a hřál ji. Přikývl. „Jestli si přeješ.“

Medicci se stroze usmál a naléhavě ho prosil: „Pak vás prosím, abychom se co nejrychleji rozloučili.“

Lazar si povzdechl a přiznal: „Vaše Milosti, nejsem si jistý, jestli vůbec zvládnou cestu do Itálie a zpět.“ Ukázal směrem k ruinám chrámu. „Nicméně na vás čeká anděl - vaše nebe je tady, právě teď, když spolu mluvíme.“

Medicci zavrtěl hlavou. „To je od pravdy nejdál - pokud mluvíš pravdu, pak mé Nebe leží až za Bránou,“ vztáhl Strašidlo otevřenou dlaň k noční obloze. „A teď, vyrazíme na cestu? Ano?“

Lazarus a Medicejští společně opustili dubový háj a vtrhli do nebes, zanechávajíce za sebou dva starobylé hroby a nic netušícího anděla.

~*~

Po zbytek večera Lazarus a Medicci drželi rozhodný kurz nad jihovýchodní Francií, letěli nad zvlňnými kopci Massif des Maures. Vytrvale se pohybovali směrem k dvojčetu pobřežních měst Saint-Raphael a Saint-Tropez, která si Lazarus pamatoval z map opatství. I když spolu vyměnili pár slov, vždycky se ostražitě rozhlédli přes rameno, zda nevidí pronásledujícího anděla nebo letícího Prasečího ďábla. Ačkoliv si byli tvarem i postavou nepodobní, jejich ostražitě chování mohlo naznačovat společný motiv - sdíleli stejné prvotní zájmy jako lovená kořist.

Bylo časně ráno, když Lazarus konečně dorazil k oceánu. S dostatečnou časovou rezervou se obrátil na jih a sledoval pobřeží, hledaje vesnici Saint Maxime, kde by se mohl zorientovat s ohledem na mnoho map, které měl v mysli. Pročesával pobřeží, dokud už nemohl hledat dál; a věděl, že vesnici nenajde před východem slunce.

Ponořil se a zhroutil se na úsek pláže, který lemoval odlehlou vnitrozemskou zátoku. Ležel tváří dolů v písku a lapal po dechu s roztaženými křídly jako zraněný pták. Medicci se k němu přistál. „Co se děje? Jste unavený?“

„Nemůžu dál; musím jíst.“ Lazar zasténal a ležel bez hnutí.
„Ach, tenhle!“ zvolal Medici s výrazem, jako by se mu zdálo, že se mu daří vzpomínat, a zatřásl zdviženým ukazováčkem. Sevřel ruce a přecházel se kolem Lazara, aniž by zanechal v písku žádnou stopu. „Dvě stě let od své smrti jsem téměř zapomněl na muka hladu.“ Poklekl vedle Lazara. „Vskutku, musíš jíst.“

Lazarus se sroloval do sedu s líně roztaženými křídly. Oprášil si písek z obličeje a vzhlédl. Uviděl Mediciho, jak si prohlíží kamenitý hřeben na okraji plážové zátoky. Průsvitný muž prohledával vrchol hřebene a zdálo se, že hledí přes houštiny. Lazarus sledoval jeho široký a upřený pohled, který jako by zkoumal nejvzdálenější vzdálenosti a možná hleděl přímo do věčnosti. Duch bez mrknutí oka zamumlal: „Počkejte zde, mladý pane, a já ukojím váš hlad.“ A než Lazarus stačil pootevřít rty, aby promluvil, éterická podoba Mediciho tváře zmizela.

Medici nechal Lazara daleko za sebou a vyrazil ze zátoky s takovou rychlostí, že se zdálo, že i samotný čas zmizel. V okamžiku se dostal na travnatý hřeben, kde opatrně rozhrnul plevel a upřel lovecký pohled na králíka, který nehybně seděl na mýtině. Zajíc upřeně hleděl k nebi, jako by ztuhl pod domnělým dravým ptákem. Náhle se polekal a vrhl se k zdánlivému bezpečí.

z houští, když Medicejský chytil zajíce do pasti a zlomil mu krk. V záblesku zeleně Duch prohledal hřeben, nasbíral svazek ostružin a vrátil se odkud

přišel.

Lazar stál na mořském písku a zíral na místo, kde naposledy spatřil Medicejské. Přesto se ukázaly jen oceánské vlny. Otočil se a prohlížel si hřeben zátoky, než nahlas zavolal sepjatou dlaní: „Vaše Milosti?“ Nastražil uši a poslouchal zvuky ve vzdálených houštích, slyšel jen zvuky snad cvakajících brouků a neklidných hřadujících ptáků. „Lord Medici?“ Nepřirozený a prchavý praskavý zvuk upoutal jeho pozornost za zády. Otočil se, zalpal po dechu, odskočil dozadu a spadl na písek. Před ním stál Medici s náručí třísek, bezvládným králíkem a širokým úsměvem.

Medici přistoupil k Lazarovi a otevřeně mu řekl: „Jestli si dobře pamatuji, tenhle by měl být pro muže s vaší ohromnou chutí k jídlu naprosto dostačující.“ Zvedl zajíce a volně s ním zatřásl, jako by chtěl zjistit jeho skutečnou váhu, a dodal: „Výborné jídlo, že?“

Lazar se vzpamatoval a vstal. „Byl jsi tam – a pak jsi tam nebyl – a pak zase...“

„objevil se.“ Oprášil si ze sebe písek a zeptal se: „Jak ses dokázal zničit a znovu stvořit tak, jak jsi to udělal?“

Medicci spustil králíka, zasmál se a prorocky odpověděl: „Mrtví nejsou takoví...“ „...nejistý, jak by si Živí mohli domyslet.“ Duch hodil třísky a králíka na pláž a laskavě pokynul Lazarovi, aby ustoupil. Lazar poslechl a přihlížel, jak se zjevení proměnilo v nepřírozeně rychlý záblesk – a během mrknutí Eljova oka duch úspěšně rozdělal třísky v praskající oheň, stáhl králíka z kůže, očistil ho a Lazarovi nabídl napíchnutého zajíce. „Tak do toho,“ trval na svém a zatřásl ohnutou končetinou z vyplivnutého masa. „ Nečekáš snad , že ti ho taky upeču, že ne?“

Lazarus šel vpřed a upřeně sledoval Medicciho, zatímco mu bral špíz. Medicci se nonšalantně usmál a posadil se na pláž. Vzhlédl k Lazarovi, který stál nehybně, gestem ukázal směrem k ohni a vtipně zašeptal: „Musíš to teď držet nad ohněm, Lazare. Oheň to připravuje.“

Lazar se přistihl, jak zírá na Medicciho. Zabuřel, posadil se k ohni a na obranu svých schopností řekl: „Vím, jak to připravit.“ Hodil králíka přes oheň a podíval se na Medicciho, který se ušklíbl. Pak se zeptal ducha : „Jak se můžu tak rychle pohybovat? Jak můžeš takové věci dělat?“

Medicci zvedl obočí, když se na něm objevil lstivý výraz. Upřeně se podíval na Lazara a pak navrhl: „Možná je Smrt jen jiným odstínem Života – a nadčasovost je jedním z jejích mnoha rysů.“ Medicci mu dovolil chvíli přemýšlet o jeho slovech, než zmírnil náladu přívětivým úsměvem.

Lazar se nadechl a sklopil zrak k pečenému králíkovi. „Jestli dovolíte, povězte mi, jaké to je kouzlo. Jak jste toho zajíce udělal?“ Duch se naklonil a předstíral, že se rozhlíží po zvědavých očích, než ukázal pod svůj plášť a zašeptal Lazarovi: „Ve skutečnosti jsem to neudělal. Kouzlo spočívá v tom, že pod pláštěm schovávám zajíce.“

Lazar si prohlédl celého Ducha. „Přesto vidím skrz tvůj plášť jasně; a žádní zajíci tam nebyli.“

Medicci si odfrkl, zasmál se a přiznal: „Žertuju – žádní nebyli.“ Napůl se vzpamatoval a vysvětlil Lazarovi pravdu. „Nebyla v tom žádná magie.“ Pokrčil rameny, natáhl otevřené ruce a poznamenal: „Jen jsem ti dal zajíce , kterého jsi hned neviděl.“ Zavrtěl hlavou. „To rozhodně nebyl žádný akt... “

čarodějnictví; ve skutečnosti jsem to nedokázal . “

Lazar přimhouřil oči a napomenul ho: „Ale viděl jsem, že jsi nic nedržel; a pak jsi držel zajíce. Nepodléhal jsi nějakému kouzlu nebo čarodějnictví, abys zajíce přivolal nebo vykouznil z ničeho?“

„Ne, mladý pane,“ odpověděl Medici, opřel se o jednu paži a druhou si položil na nově podepřené koleno. „Dovolte mi, abych se s vámi podělil o to, co jsem nashromáždil o magii a zázracích.“ Na chvíli se odmlčel a zíral do písku, jako by se zamýšlel nad minulými vzpomínkami. Nadechl se a pokračoval vážnějším tónem: „Za svých pozemských dnů jsem byl svědkem mnoha obvinění z magie a čarodějnictví a ještě více tvrzení o požehnáních a zázracích. A jako bývalý praktik v umění alchymie a smrtelné fyziognomie jsem měl povinnost i příležitost taková obvinění a tvrzení vyvrátit objevováním, bystrým pozorováním a zaznamenáváním pravdy. Můj život byl mou prací – žil jsem podle ní. S tím vším jsem se držel své víry a přesvědčení a vždy jsem věděl, že existuje rozumné vysvětlení pro jinak nevysvětlitelnou událost. Během svých let jako lékař jsem se staral o mnoho pacientů – někteří z nich trpěli lehkými neduhy a nečekaně zemřeli, jiní byli smrtelně nemocní a přesto přežili. A všem svým pacientům jsem poskytoval stejnou pečlivou a bezvýhradnou péči, bez ohledu na jejich stav.“ Medici se upřeně podíval na Lazara a usmál se, než se zeptal: „Proč si myslíte, že mě přežijí pacienti, kteří nečekaně zemřeli, obvinili z hrubého zanedbání péče nebo vraždy, zatímco...“
jiní, kteří se dozvěděli, že můj pacient nečekaně přežil, mě buď obvinili z čarodějnictví, nebo zcela odmítli mou péči a tvrdili, že vyléčení je božským zásahem?“

Lazarus pokrčil rameny. „Nebyl jsem s tebou, když ses staral o tyto lidi. Možná, že ti ostatní, o kterých mluvíš, s tebou také nebyli. Nebo možná plně nevěděli, co od tebe očekávat.“ Přikývl a přimhouřil oči. „Přesto jsem tě viděl, jak se zajíc objevil z ničeho nic, a nevěřím, že se to stalo ať už běžným, nebo božským zásahem. Víím, že člověk jen tak z ničeho nic nevytáhne zajíce ; a všemohoucí Bůh nezasahuje jen kvůli Istivým kouskům. Chápu , že zbývá jen magie, o které jsi tvrdil, že ji nepoužil. Abys nelhal, mohla by existovat i jiná příčina?“

„Vskutku ano,“ odpověděl Medici s úsměvem. „A odpověděl jste na mou otázku – ti, které jsem zmínil, plně nevěděli, co očekávat.“ Medici pokrčil rameny. „Ve skutečnosti nikdy nejsme doopravdy připraveni zažít něco mimořádného; můžeme...“

„Připravme se jen na neočekávané. A pokud by se to náhodou stalo, pak bychom to mohli snadno vysvětlit, abychom to zdánlivě vypadali obyčejněji – zejména tvrzeními o božství nebo čarodějnictví; magii nebo dokonce čarodějnictví.“ Krátce se zadíval na Lazarovu bezvýraznou tvář. „Nicméně všechna tato tvrzení zřejmě slouží stejnému účelu: odmítnout složitější vysvětlení výjimečných kombinací jinak mimořádně běžných, ale zřídka spojených událostí.“

Lazarus poznamenal: „Nerozumím tomu, Vaše Milosti.“ Zakymácel se a překulil králíka nad oheň. „Ale aniž bych zněl příliš prostě nebo nesouvisle, mohu se zeptat, jak jste ty vlasy udělal?“

Medicci prohlásil: „Vám se to mohlo jen zdát; přesto jsem si to ve skutečnosti přinesl z dálky.“

„Přinesl jsi to? Z dálky?“ Lazarus vrhl pochybovačný pohled. „Přesto jsi zmizel a bez prodlení ses objevil. Neměl jsi dostatek času, abys cokoli přinesl.“

„Nebo jsem to udělal?“ zasmál se Medicci. „Co znamenají okamžiky pro mrtvé, mladý pane?“

Lazar se zeptal: „Mohu-li se zeptat, Vaše Milosti, proč mi odpovídáte otázkami, abych...“
„Skryješ své odpovědi?“

„Možná je prozatím hlídám.“ Duch pokrčil rameny. „Takový okamžik by se nám oběma mohl zdát mimořádný a rozhodně natolik neobvyklý, aby vyžadoval opatrnou výměnu názorů – co, když mrtvý muž a létající muž přemýšlejí o tom druhém?“ Nakreslil nadechl se a přikývl. „V mnoha ohledech záhadná, naše cesta vytvořila poměrně neobvyklou a nečekanou kombinaci společníků. Co na to, mladý...“

Pane?“

Chvíli uplynula doba, kdy oceánské vlny označovaly jeho plavbu omýváním pobřeží.

Pak se Lazar zeptal: „Vaše Milosti, říkáte, že jste zemřel před dvěma stoletími, že?“

„Kvůli tomu. A můžete mi říkat jednoduše ‚Gregorie‘ nebo ‚Medicci‘, mladý pane, protože nejsem...“
větší Pán než zajíc, kterého držíš v ruce.“

„A nemusíš mě oslovovat titulem, protože už nejsem panoš. Jsem jen Lazare.“

„Byl jste panoš?“

Lazarus otázku ignoroval a zeptal se Medicejského: „Jestli jsi skutečně duch, jak říkáš, proč jsem pak neviděl víc lidí, kteří ti podobají?“

„Ach, je jich mnoho. Přesto se s nimi nemíchám, aby je andělé nevyhledali a neodhalili i mě v úkrytu. Vždycky jsem se pohyboval, po svém, tajně.“

V Medicimovi se také zrodilo nové podezření a zkoumal Lazara. „Přijde mi to docela...“

„Je zvláštní, že jsi stále v těle a můžeš mě vidět, a přesto tvrdíš, že jsi nikdy neviděl jiného Ducha, jako jsem já. Proč by to mohlo být?“

Lazar připustil: „Viděl jsem duchy, ale projevovali se jasněji než ty. Byli to ďábelští duchové, kteří vyšli z otevřené Brány a shromáždili se na vrcholu katedrály.“

Lazar se upřeně podíval na Medicejského a zkoumal dál. „Mohl bys být jinou jejich nespočetnou formou, která působí skromnějším a mužnějším dojmem?“

Strašidlo se s tváří zachmuřenou zvedlo na nohy, zatímco bezvýrazný Eljo stál. Proti sobě stáli nad ohněm. Ve vizuální konfrontaci hledali v očích další známky pravdy nebo klamu. V tu chvíli jen sténal oceán, hučel vítr a žhavé uhlíky se rozlévaly jako světlušky. A kdyby se jejich nespočetné myšlenky mohly vznítit a dunět, jejich mysli by mohly vyvolat bouři, která by se vyrovnala té největší vichřici – vichřici takové síly, že by pohltila každý pozemský obraz a zvuk kolem nich. Přesto Lazarus nemohl Medicciho snadno prozkoumat, protože Duch byl téměř beztvary. A Medicci nemohl Lazara snadno vycítit, protože Eljo byl naprosto nepřirozený. Oba si byli vědomi zdánlivého prostoru zmatku, který mezi nimi přetrvával. Svým vlastním způsobem bezpochyby rozeznali jeho existenci jako

nepopíratelně skutečné. Bylo to jako prakticky nepostřehnutelný oblak vlnícího se chaosu, kde mohly dobře přebývat jen nejvyšší intelektuální stavy nenasytné zvědavosti a nekonečného podezřívání. V nehlubším smyslu se zdálo, že jeden z nich zůstává pro druhého neviditelný.

Medicci konečně promluvil. „Nejsem ďábelský duch. Ďáblům není dopřáno nebe, jako mně.“ Zkřížil ruce a přimhouřil oči. „Přesto i já se nad tebou dívím. Ty...“

„Tvrdíš, že nejsi ďábel, ale jen létající muž; a přesto náhodou znáš, kde se nachází brána do pekla.“ Medicci si pohladil vousy, než zatřásl prstem a podělil se o svůj vlastní jablko sváru. „Dvě stě let jsem po celé zemi hledal takovou bránu. Při tom a po celou tu dobu jsem nikdy neunikl pocitu náhlého příchodu blízkého muže nebo anděla.

Nicméně mě trochu znepokojuje, že jsi se ke mně dokázal přiblížit tak blízko a aniž bych o tom věděl, když jsem bezstarostně stál u svého hrobu.“ Zvedl obočí. „Mohl bys být nevýslovná forma ďábla se zvláštním vzhledem a předstíraným chováním, který se lstivě pokouší doprovodit mě do pekla?“

„Říkal jsem ti, že nejsem ďábel. Hledám mnicha, který by zavřel Bránu,“ prohlásil Lazar. „To ty hledáš peklo.“

„Nehledám peklo; hledám svou Sofii.“

„Takže je v pekle?“

„To nemohu říct,“ odsekl Medicci. „Nicméně mi povězte o svém mnichovi a o tom, jak by pouhý smrtelný mnich mohl mít tak neomezené znalosti pekla, že by ho důvěrně znát...“

s jistě složitým mechanismem jeho brány.“

„To nemohu říct,“ připustil Lazarus. „Nevím, co dělal ani jak myslel – znám jen jeho jméno a místo pobytu.“

„Proč tedy musíte najít tohohle mnicha, když o něm víte tak málo? Jak si můžete být jisti, že vůbec dokáže spravovat ten váš Strážní kámen?“

„Vratný kámen není můj,“ napomenul ho Lazar. „Byl jsem jen požádán, abych přivedl mnicha. Dal jsem slovo, že to udělám. Složil jsem přísahu mužům Božím a nyní plním jejich rozkazy.“ V žádném případě by mi nelhali ani by mi nepřáli, aby se mi v tomto úsilí stalo něco zlého. Proto mám důvěru v mnicha a jeho schopnosti. Víím toho dost; víc vědět nepotřebuji.“

Medicci se odvrátil. Sevřel rty a zamyšleně přikývl. „Možná snesitelné; vy jen konáte dobrý skutek, ať se zdá jakkoli mimořádný.“ Nadechl se. „Přesto nelžu a nepřeji vám žádnou zlou vůli. Nepřinesl jsem vám zajíce? Nedělám vám dobrou společnost? Neprokázal jsem vám veškerou úctu, o kterou byste si mohli požádat?“

Medicicovy otázky přiměly Lazara, aby si vzpomněl na setkání s matkou v Horských ústech a na její hojnou nabídku drahých kamenů. Medicicimu odpověděl kanonickými moudrými slovy: „Zlé úmysly se často skrývají pod dobrými skutky. V tomto ohledu nemohu doopravdy znát váš úmysl; přesto je můj jasný. Mám najít Božího muže, který spoutá zlo, které je nyní rozpoutáno.“

Medicci si odfrkl, bezvládně zvedl ruce do vzduchu a zvolal: „Ale tohle možná říkáš jen mně! Pokud vím, možná mě lákáš do pasti – do samotných úst pekla!“ Zkřížil si ruce na prsou. „Odpověz mi na tohle, Lazare; jestliže tvrdíš, že jsem jeden z těch údajných zlých duchů z Brány, proč bych tě pak chtěl doprovázet na tvé výpravě? Pokud bych skutečně vyšel z takové brány, nevěděl bych už, kde se nachází? Proč bych se s tebou vydal do Itálie, když bych to nepotřeboval?“

Lazar mu oponoval podobnými návrhy: „A možná to říkáš jen mně. Nežádal jsem tě, abys mě doprovodil do Itálie. Pokud vím, tak tam žádná paní Sofie možná neexistuje. Možná si mě tajně přeješ doprovodit, abys sám našel mnicha a pak ho zabil, než zavře Bránu, že?“

Medicci si zapřel ruce v bok a chladně prohlásil: „Nejsem ve spolku se Zlem, Lazare. A rozhodně jsem nebyl na hřbitově kvůli tobě. Navíc...“

Anděl si mě přál doprovodit do nebe právě v okamžiku, kdy ses mi příkradl.“

Lazar přikývl a zahleděl se přes oceán. „A já byl na cestě do Itálie, Medicejští, než mě k tobě přitáhl hlas tvého anděla.“

„Ona není moje,“ namítl Medici. Povzdechl si a spustil ruce. „Dobrá; možná oba mluvíme pravdu, a přesto máme podezření na zlý úmysl toho druhého.“

„Vím však s naprostou jistotou, že nemám v úmyslu nic zlého; a i když bych mohl mít podezření, že vaše úmysly nejsou upřímné, stále cítím potřebu vás doprovodit – a v případě potřeby vám pomoci najít mnicha – pokud mám nakonec najít svou Sofii.“ Zjevení se rychle uklonilo. „Mohu jen věřit, že vaše úmysly jsou stejně upřímné jako ty moje.“

Lazarus zvažil Medicejova dobrá slova a laskavé gesto. Opětoval úklonu. „A shledávám, že ve vaši společnost a vaše minulé skutky jste zachovali dobrou víru. Koneckonců, našel jsem vás v přítomnosti anděla a vy jste pro mě také našli zajíce.“ Usmál se a dodal: „Měl bych být vděčný.“

Napětí povolilo a seděli u ohně, cítili se spokojeněji než jen před chvílí. Chvíli se střídavě dívali na syčící maso a vlny narážející na pláž, které se ztenčovaly do pouhých překrývajících se linií pěny.

Lazar se nabídl: „Jestli dovolíte, odpustte mi prosím mou nedůvěru, Medicejští. Jen jsem v životě nikdy neviděl ducha člověka.“

„Prosím, odpusť i mé podezření, Lazare,“ řekl Medici na oplátku. „Po celý svůj život a smrt, nikdy jsem se nesetkal s někým podobným létajícímu muži. Navíc jsem za více než dvě stě let nikdy nebyl schopen hovořit s živými – až doteď.“

„Toulá se tu mnoho duší, jako jsi ty?“ zeptal se Lazar.

„No, můžu říct, že duší je tolik, kolik se kdy narodilo mužů, žen a dětí. Viděl jsem jich dokonce legie, jak omámeně bloudí čerstvými bojišti. Někdy jich může být mnoho – ale jen krátce, než se objeví andělé, aby je odnesli. Nicméně jen zřídka jich vidím tolik najednou. Častěji můžu zahlédnout jednoho nebo dva duchy jen tak mimochodem. Přesto musím spěšně utéct, aby mě andělé mezi nimi neobjevili.“

„Kam odnášejí Duchy?“

Medici pokrčil rameny. „Nebe nebo peklo, myslím; někde jinde než tady. Z toho, co jsem pochopil, je duchům zakázáno toulat se po zemi.“

„Přesto ano.“

„Ano.“

„Tak proč to dovolují?“

Strašidlo zavrtělo hlavou a stydlivě se ušklíblo. „Dovolím to.“ Poplácal se po hrudi a zašeptal: „Pokud mě nikdy nechytí, budu se dál volně toulat.“ Zasmál se a strčil ruce do kapes roucha. „Ale oni vědí, že tady – někde jsem. A já pevně cítím, že nejsem jediná zbloudilá duše, která chodí po zemi.“

Lazar se ho zeptal: „A co ten anděl na hřbitově, před nímž jsi uprchl?“
Nedovolila ti zůstat?“

„Azrael?“ zasmál se Medicci. „Je to dobrá stopařka. Azrael mě od té doby dostihla několikrát, kromě mých pravidelných návštěv Sofie. A jako vždycky jí říkám, že jsem připravený jít do nebe, odvést její pozornost a pak jí uniknout. Moc se mě nesnaží chytit. Koneckonců, s největší pravděpodobností v duchu lituje mé situace. Nikdy Azazelovi neřekne, kde jsem, protože se po mých setkáních s ní nikdy neukázal. Buď mě lituje, nebo ho nemá ráda, nebo nějaká kombinace toho.“

„Azazel?“ zeptal se Lazar.

Medicci přikývl. „Ten druhý.“

Lazar přikývl a upřeně se na něj podíval. „Vskutku; která dobrá duše by jinak uprchla z nebe?“ Otočil králíka a zeptal se: „A co kdyby ti Azrael slíbil, že tě místo toho vezme do pekla? Šel bys s ní, jako teď jdeš se mnou? Pro Sofii?“

„Ne, Lazare; Azrael doprovází do nebe jen dobré duše. Ten druhý anděl, který si říká Azazel, táhne nic netušící a bloudící duše do pekla. A já jsem měl tu smůlu, že jsem ho za ta mnohá léta potkal jen jednou. Jen stěžl jsem unikl té hladové bestii.“

„Proč jsi ho místo toho nedoprovázel do pekla – abys přivedl Sofii?“

„Doprovázet Azazela?“ Medicci se nevěřičně zasmál. „Člověk ho nedoprovází dobrovolně .

Chytá duše do pasti a znásilňuje je nahé, podobně jako zajíc, kterého znáš.“

držet – zcela je spolknou tam, kde nemohou uniknout. Azrael mě od té doby varoval před Azazelem a řekl, že je nemanželským synem anděla Krona, který s láskou objal všechny duše tím, že je snědí a učiní je součástí sebe. Azrael mi už dávno jasně řekl, že pokud ji nebudu doprovázet do nebe, Azazel mě nakonec najde, pohltní a odnese mě do pekla, zatímco budu uvězněn v něm.“ Duch se zašklebil. Jeho výraz ztvrdl a naklonil se k Lazarovi. „Jelikož se toulám po zemi, Azazel...“

má také plné právo si mě nárokovat. Pokud mě zajme, pak se do pekla nedostanu vlastní cestou. A jsem si jistý, že bych navždy zůstal uvězněn. Proto jsem tajně hledal vhodnější vstup do pekla – takový, kudy bych mohl vstoupit a uniknout, za vlastních podmínek.“

„Ukrást Sofii z pekla?“ zeptal se Lazarus.

Medicci přikývl. „A také to udělám.“

„Je možné něco takového udělat? Tomu nevěřím,“ odpověděl Lazar. „A jak si můžeš být jistý, že není v nebi – nebo že je skutečně v pekle? Možná to dělá stejně jako ty a jen se toulá po zemi.“

„Kdyby chodila po zemi, našel bych ji v posledních dvou stech letech, kdy jsem hledal bránu do pekla,“ prohlásil Medicci a ukázal prstem přes oceánský horizont. „A Azrael téměř přiznal, že není v nebi. Takže mám podezření, že musí být v pekle.“

„Co ti řekl anděl?“

Medicci si povzdechl a pohlédl na pláž, než přiznal: „No, to nebylo to, co Azrael...“ řekl, to mě přesvědčilo o opaku. 'Bylo to to, co neřekl.'

Lazar nastražil uši. „Tak co ti neřekl?“

Duch přimhouřil oči a obviňujícím způsobem zahrozil Lazarovi prstem a artikulovaně zašeptal: „Pokaždé, když se Azraela zeptám, jestli je moje Sofie v nebi, říká mi, že všechno bude zjeveno, až budu v nebi. A pokaždé, když se ho zeptám, jestli je v pekle, říká jen totéž.“

„Takže teď věříš, že je v pekle?“ Lazar zavrtěl hlavou, teď už naprosto zmatený. „Jestli ti anděl odpověděl totéž ohledně jejího pobytu, proč pak věříš, že je jen v pekle a ne v nebi?“

Lazar sledoval, jak Medicci vstává, otáčí se k němu zády a upírá zrak přes oceán. Vál stálý vánek od moře, ale obrys Duchova pláště visel nehybně. Nakonec Strašidlo částečně otočilo hlavu a zíralo do písku, jako by se ponořilo do zamyšlení. Nakonec se Duch nadechl, přikývl a otočil se k Lazarovi čelem. „Nepodezřívám svou Sofii z pekla jen na základě toho, co mi Azrael řekl nebo neřekl, Lazare. Než se se mnou budeš moci shodnout, že je téměř jistě v pekle, musíš mi toho ještě mnoho říct.“ Zjevení obešlo oheň, pokleklo vedle Lazara a hlouběji do plamenů zatlačilo ostružinu.

Lazarus se podíval Duchovi do očí. Zelenkavé koule se zdály vzdálené – jako by je chytil světelný záblesk ohně; upřeně hleděly do věčnosti.

Medicci vyprávěl o své minulosti. „Právě jsem nebyl jen lékařem, ale i alchymistou . Proto jsem se ponořil do objevování exotických přípravků a omamných receptů, které by mohly být podávány k zastavení nebo dokonce prevenci nejběžnějších fyziologických účinků stárnutí. Jak se můj výzkum rozvíjel, mé nástroje a metody se stávají stále nekonvenčnějšími a jistě v rozporu s dodržovanými kánony.“ křesťanství. S tím mi nezbývalo nic jiného, než ze strachu pokračovat ve studiu v tajnosti obvinění z kacířství nebo čarodějnictví. Koneckonců jsem hledal unikátní a přesnou směs olejů, extraktů, kovů a krevních solí, která by mohla slíbit nesmrtelnost. Vskutku, snažil jsem se formulovat ten pravý Elixír Starověkých.“

„Existuje něco takového?“ zeptal se Lazarus.

Medicci pokrčil rameny. „Na tom teď nezáleží. Přesto jsem si to za života myslel.“ Povzdechl si a slavnostně se usmál. „Kromě mě byla do mého hledání zasvěcena jen jedna další osoba. Nebyla to nikdo jiný než moje důvěryhodná společnice a svědkyně Sophia.“

Lazar přikývl a zdvořile sklopil zrak k pečenému králíkovi.

Duch sáhl do nitra ohně, vytáhl žhavé uhlíky a pečlivě si je prohlédl, zatímco pokračoval: „Byl jsem tak blízko. Opravdu jsem věřil, že jsem na pokraji vytvoření elixíru.“ Hodil uhlíky zpět do plamenů a pokračoval: „Nicméně tato víra mě vedla k prozkoumávání mnoha podivných a exotických zemí a hledání jediné ingredience, která by směsi dodala energii.“ Strašidlo odvrátilo zrak a prohlíželo si vlny, než se obrátilo zpět k Lazarovi, jeho nálada byla evidentně potměšilá.

„Slíbil jsem Sofii, že to bude moje poslední cesta do zahraničí. Obchodní loď, na které jsem si zarezervoval místo, se krátce po vyplutí ocitla v silné bouři. Vichřice nás téměř potopila a zanesla daleko za náš první přístav. Kapitán se místo otočení a opětovného vstupu do bouře vydal dál a my jsme zbytek cesty dokončili bez problémů. Bohužel se nás přesvědčilo, že jsme v bouři ztroskotali, a poté se potvrdilo, když kusy naší lodi, které nám bouře odtrhla, byly vyplaveny na břeh poblíž přístavu, který jsme ignorovali. A falešná zpráva, že všechny životy byly ztraceny, se k mé Sofii vrátila jako pravda.“ Ačkoli se Medicci usmíval a zavrtěl hlavou, Lazarus viděl bolest v jeho tváři. „Byla to vášnivá dívka – dokonce hloupá. Vzala si život.“

Oba obrátili svou pozornost ke králíkovi a plamenům, které ho pohltily.

„Tak tady to máte,“ poznamenal Medici s pokrčením ramen. „Věřím, že můj milovaný je v pekle; vy víte o pekelné bráně; a já doufám, že znovu získám jediné nebe, které chci znát.“

Na okamžik se mezi nimi rozhostilo ticho. Plameny se nakláněly ve větru směřujícím k moři a Lazarus zíral na matný oceánský horizont.

„Připravujete svého zajíce jako zápalnou oběť?“ zeptal se Medici a kývl směrem k zčernalý králík.

„Ach!“ Lazar se vzpamatoval a zachránil králíka, když ho držel vysoko na hořící větvi. Vánek uhasil plamen a ochladil zajíce. Otočil se k Medicimu. „Smím-li se zeptat, jak jste zemřel?“

Duch se zasmál a ukázal do ohně, jeho pevná ruka pronikala plameny.

„Z tohoto; samotného nástroje mého řemesla: našeho nechvalně proslulého Prométheova daru – OHNĚ. Zemřel jsem ve spánku.“

„Uhořel jsi k smrti?“

„Ne. Byl to kouř z mých nádob s látkami a výtažky, zapálený ztracenou olejovou lampou – smrtící výpary z těch samých ingrediencí, které jsem používal při svém hledání věčně nepolapitelného elixíru života.“ Medici se zasmál. „Takže tady jsem, o dvě stě let později.“ Odmlčel se a dodal: „Možná jsem ten elixír nakonec objevil náhodou. Jen jsem nevěděl, že mě musí zabít, abych získal nesmrtelnost.“

Lazarus přimhouřil oči a zamyslel se, když se suše zasmál. Náhle se zarazil .

„Prosím, odpustte mi, Medicejští.“

„Neboj se, Lazare,“ ujistil ho Medici a zvedl se na nohy, „najez se do sytosti a uhas svou bolest.“ Duch odstoupil od ohně a zavolal na Lazara: „ Měl bych zjistit, kde se nacházíme, a zjistit, kde se nacházíme nejbližší vesnice. Budu tu jen chvíli.“

Lazarus sledoval, jak se Duch blíží k pobřeží. Strašidlo rozvážným krokem zkoumalo rozložení hvězd. Pak Medicejova tvář vyskočila do vzduchu a zmizela.

Hladový Lazar hltal své jídlo, zatímco se Čas otáčel pod havraním nebem. Konečně se vznášející se uhlíky podobaly světluskám, které se rojily z uhlíků dohasínajícího ohně; a Lazar přecházel po pláži a zanechával v písku stále se zužující kruhovou cestu stop, zatímco pátral v obloze po známkách ducha. Jeho oči však brzy padly k moři, k východnímu horizontu, a upřely se na tenkou červenou čáru, která označovala první

úsvitu. Kroužil kolem ohně a chodil v opačném směru, ruce

vrtěl se a upíral oči k východu.

Zpoza jeho ramene se ozval hlas a zeptal se: „Jak se cítíš?“

Lazarus se divoce otočil a spadl zpět na písek. Sledoval slabý obraz blížícího se ducha. Zamračil se a vstal, když se Medici s úsměvem přiblížil.

„Odpusť mi, Lazare. Měl bych být ve svém přístupu upřímnější.“

Lazarus zalapal po dechu a zamumlal: „Ano, kdybyste dovolil.“ Rychle vykročil k Přízraku, krátce zahlédl zářící horizont, než kopal písek přes kouřící uhlíky a prohlásil: „Medicci, musíme spěšně odejít.“

Medicci se zastavil před Lazarem a ukázal dolů po pobřeží. „Našel jsem vesnici Saint Maxime. Je to jen kousek odtud. Zdá se, že máte mnoho schopností – a teď i bystrý smysl pro orientaci.“ Duch si založil ruce a dodal: „Jste docela pozoruhodný. Jste si jistý, že jste nikdy necestoval –“

„Medicci!“ vmísil se do toho Lazarus a ukázal prstem směrem k slabé záři nad oceánem. „To mě zabije, Medicci; musím okamžitě vyhledat úkryt!“

„Úkryt? Před oceánem?“

„Ze slunce,“ odpověděl Lazar a dále pokračoval: „Mám těžkou nemoc ze slunce.“

„Aha,“ prohlásil Medicci a přikývl. „S mimořádnými schopnostmi přicházejí i mimořádné slabosti, jak se dalo očekávat.“ Otočil se a ukázal od plážové zátoky do vnitrozemí. „Je tam les – spousta stínu. Bude to stačit?“

„Hledám tmavší místo; možná jeskyni nebo něco podobného.“

Medicci si zamyšleně promnul bradu. „Žádnou jeskyni jsem neviděl.“ Pohlédl na východní oblohu. „A do vesnice se nedostanete před svítáním.“ Zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. „Pro mě by to bylo snadné.

Mohl bych se schovat pod oceánem, zemí, nebo dokonce...“

uvnitř stromu. Přesto žiješ a musíš dýchat.“

„Přeji vám dobrý večer,“ prohlásil Lazarus, naklonil křídla a pomalu se stácel pryč.

„Ach! Víím o jednom vhodném místě,“ zvolal Medicci. Ukázal prstem na jižní pobřeží.

„Na skalách je vrak lodi a její trup je stále pevně uzavřený. Co si o tom myslíte?“

„Mluvíš pravdu?“

„Na mé slavnostní čestné slovo – jakožto významný gentleman,“ trval na svém Medicci. „Potřebuji vás nezraněného, pokud mám najít svou Sofii. Loď je zapečetěna a měla by vám dobře sloužit.“

„Ukážeš mi to?“

„Vskutku – ihned!“

Lazar se rozhlédl po obzoru. „Musím letět nízko a rychle, proti zemi i moři.“ Otočil se k Medicejskému a mávl rukou k nebi. „Měl bych ho následovat.“

Oba dva se vplížili k nebi a zanechali po sobě dohasínající oheň a zčernalou králičí hlavu. Odhozené ostatky jako by zírali, s hrůzou hleděly vzestupným směrem odcházejících podivných dvojic, snad jako by zinscenovaly konečný, hluboký a trvalé představení před naprosto nepřítomným publikem - a v jeho závěrečných chvílích navždy nehybně ležet a zírat vzhůru svým černým, zvířecím a zcela zavrženým, širokým a prázdným okem.

[Konec kapitoly 19]

Toto literární dílo bylo vytvořeno výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~